

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

פיקוח נפש ממש

מר אבי פיאמנטה

שבשנת תשל"ו (1976), כאשר הגיע ארצה נגן סקסופון מפורסם בשם סטן ג'ק - שנחשב אחד מגדולי אמני הג'ז - ושמע את המוזיקה שלנו, הוא הזמין אותנו להצטרף אליו לסבב הופעות ולהקלטות משותפות. זו הייתה הפעם הראשונה בהיסטוריה שנוצר שיתוף פעולה בין מוזיקאי בסדר גודל כזה לבין מוזיקאים ישראלים, וזה עורר הרבה מאוד רעש בתקשורת.

בזכות הפרסום הרב שלו זכתה הלהקה שלנו, נשלחנו על ידי ממשלת ישראל לסבב הופעות ברחבי ארצות הברית וקנדה לכבוד אירועי שלושים למדינה. אולם, בשלב זה כבר התחלתי להתקרב לתורה ומצוות, וזמן קצר אחר כך נחשפתי לתורתו של אדמו"ר הזקן, בעל התניא ומייסד חסידות חב"ד, והחלטתי להישאר בניו יורק ללמוד תורה וחסידות. הקמתי גם מעין מסגרת ישיבתית לא רשמית עבור מוזיקאים נוספים, וקראתי לה 'מצווה גוררת מצווה'.

בינתיים, גם אחי יוסי הלך והתחזק בשמירת המצוות, ובסופו של דבר עברה המשפחה כולה להתגורר בשכונת קראון הייטס בברוקלין. מעבר זה השפיע רבות על המוזיקה שלנו, כאשר את הניגונים החסידיים שלמדנו שילבנו בפרטוראר שלנו, וכך פיתחנו סגנון ייחודי.

בשלב מסוים - כמדומני היה זה בשנת תש"מ (1980) - החלטנו לכתוב לרבי כדי להסביר לו מה אנו עושים ולשתף אותו בתחושתנו כי יש בכך כדי להשפיע לטובה על יהודים אחרים. אחי יוסי ניסח מכתב ארוך בן שמונה עמודים, אליו הוא גם צירף אלבום תמונות הסוקר את תולדות הלהקה שלנו. הוא שאל את הרבי "האם אני ראוי לעשות את אשר אני חפץ?", דהיינו, לקרב יהודים ליהדות באמצעות מוזיקה. בתגובה, מחק הרבי את המילה 'האם', והמשפט שנותר היה תשובתו ליוסי - "אני ראוי לעשות את אשר אני חפץ..."

הרבי גם הוסיף מענה ארוך ומפורט מאוד בכתב ידו על יתר השאלות, דבר שהתברר לי בהמשך כנדיד למדי. ראשית, הרבי קבע כי "מובן שבכלל, תכניתו נכונה ונחוצה", וכסימוכין לכך ציטט את הפסוק, "בכל דרכיך דעהו", לפיו על האדם לנצל את כל כשרונותיו למטרות של קדושה.

«

אבי במהלך הופעה עם כמה צופים מהקהל.
באדיבות ערן דרור לבנון

בגיל צעיר התוודעתי למוזיקה, שהיא מסורת משפחתית אצלנו.

דודי, אלברט פיאמנטה, היה סקסופוניסט ישראלי שהתפרסם בזכות הסגנון הייחודי שפיתח, המשלב בין מוזיקה מזרחית ובין מוזיקת ג'ז. גם אמי אהבה מאוד מוזיקה, עד כדי כך שהרהיט הראשון שהיא רכשה עבור ביתנו בתל אביב היה פסנתר. אחי הגדול, יוסי, היה גיטריסט שפיתח לאורך הקריירה שלו סגנון חדש ומקורי - שילוב בין מוזיקת רוק לבין מוזיקה עברית ויצירות ישראליות - שהשפיע רבות על המוזיקה היהודית.

בצעירותי למדתי לנגן על פסנתר, אך בשלב מסוים גיליתי את צליליו הקסומים של החליל, וזה הפך להיות כלי הנגינה המועדף שלי. בגיל שבע עשרה התחלתי להופיע עם אחי יוסי, ששירת אז בצה"ל במסגרת להקה צבאית. אני זוכר היטב שהצטרפתי אליו להופעה בדיוק אחרי שפרצה מלחמת יום הכיפורים בשנת תשל"ד (1973). הופענו אז בפני חיילים שהיו מוצבים בחזית הלחימה, כשפגזים מתעופפים סביבנו.

כמה שנים אחרי אותה מלחמה הקמנו להקה - שנקראה להקת פיאמנטה - וזו צברה פופולריות רבה. עד כדי כך

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

זה", אך מסכם בנוגע לפועל כי רצוי שנפיק "תקליטים בתוכן מתאים וגם ניגון מתאים", וכן שנערוך הופעות ו"קונצרטים... במסגרת ארגונים דתיים ותיקים, פעמים אחדות בשנה בכל אחד מהם". מצד שני, בנוגע לרעיון שעליו חלמנו - לפתוח אולפן הקלטות ותחנת רדיו, הדגיש הרבי כי לאור כל הנ"ל, דבר זה "דורש אירגון זהיר ואמצעי זהירות מיוחדים", ולכן המליץ על יסוד מאמר חז"ל "תפסת מרובה, לא תפסת", שלא כדאי להתחיל בכל היוזמות בבת אחת.

כמוכן שלקחנו את עצותיו ואת הדרכתו של הרבי ללב, ופעלנו בהתאם.

באופן אישי, הושפתי עמוקות מגישת הפצת היהדות של הרבי, ולכל מקום שאליו נסעתי ברחבי העולם, תמיד השתדלתי להביא את המסרים של התורה לכל מי שבא לשמוע את המוזיקה שלי. בין אם אני מנגן בבית חב"ד, ובין אם בפסטיבל מוזיקה שבו הקהל מעולם לא ראה יהודי לבוש בציצית ועם כיפה לראשו, אני יודע שמוטלת עלי משימה. אני זוכר ש"זהו פיקוח נפש ממש", ומאידך, שבכוחם של כמה דברי תורה, כמה מילות אור ותקווה אל מול החשכה והיאוש, להותיר חותם נצחי ולחולל שינוי לטובה.

מר אבי פיאמנטה הוא חלילן וירטואוז וזמר המופיע בכל רחבי העולם. הוא מתגורר בישראל, שם הוא רואיין בחודש טבת תשע"ט (2018). המענה המלא של הרבי מופיע בליקוטי שיחות, כרך לח, עמ' 179-180.

בהמשך מציין הרבי שבתכנית כמו זו שעליה מדבר אחי, "ההצלחה קרובה יותר וגדולה, כשנעשית על ידי מומחה ומנוסה בשטח המדובר... בניצוחו ובהנהלתו... וכשיעשה זה בהתמסרות הדרושה ומתאימה". אחר כך מנתח הרבי את המצב השורר בתחום המוזיקה באותה עת, ומונה כמה סיבות מדוע דווקא להקה כשלנו שזכתה להצלחה גדולה עשויה להצליח במשימה זו: "מיוחד בשטח המוסיקה: המציאות (בהווה שחלקה: 1) השייך לכיבוש הלבבות [כלומר, בכוחה של המוזיקה לכבוש את לב האדם ולחולל בו שינוי]. (2) שיכול לפרנס את המתעסק בה, על כל פנים על דרך המיצוע [ברמה ממוצעת] (שאז יוכל להתמסר לתכניות אלו כפי הדרוש להצלחתם). (3) שכבר כבש את 'השוק' ונתפרסם וכו'".

עובדות אלה, ציין הרבי, אמנם יכולות וצריכות להיות מנוצלות לקדושה, אך הוא הדגיש כי למרבה הצער, המצב ההווה בעולם המוזיקה, הוא כזה שברובו הגדול "הוא לא רק חילוני, כי אם גם מייסד גישתו אל המאזינים על גירוי היצר שלהם, הריסת 'הגבולות' והסדר' הקיים (כולל, ולצערנו הכי גדול בשטח הצניעות בעיקר) וכו'".

דווקא מצב זה, ממשיך הרבי ואומר, "מצד אחד... מגדיל עוד יותר נחיצות תכניתו (כיון שזהו פיקוח נפש ממש וכו')", וכאן בכוחנו למלא תפקיד חשוב בתיקון המצב הבעייתי.

מצד שני, מזהיר הרבי כי המצב הקיים גם "מגדיל עוד יותר הקושי... שבביצוע. כיון שצריך להילחם במצב הקיים", והוא מחייב אותנו "להבטיח שאלה שהתכנית 'תכניסם' לעולם המוסיקה, לא ייכנסו גם לחלקו הכי גדול (על כל פנים בכמות) הקיים כבר והמגוון ביותר ושאינו מגביל כלל, ואדרבא סיסמתו: הכל מותר לך, הכל רצוי שתנסה בעצמך דווקא מה זה ומה טיבו, ובבוא הזמן תחליט בעצמך היחס שלך לכל דבר מבלי כל דעות 'קדומות' כלל".

הרבי גם ציין כי באווירה זו ששלטה אז בעולם המוזיקה, אחד האתגרים הניצבים לפנינו יהיה "לבטל החששות של חלק מסוים מהציבור, שבעצם לא נשתנתה הלהקה שהיתה במשך כל הזמן". כלומר, נצטרך ליצור שינוי תדמיתי ללהקה שלנו, להדגיש את השינוי שחל בנו, וכדי לבדל את עצמנו מהסגנון ומהדימוי הקודם שאפיין את הלהקה, ושלמעשה בזכותו היא זכתה לפרסום ולתהילה. הרבי הדגיש כי זהו צעד חיוני כדי להפיג את החששות ו"לשלוש החשד מצד המחנכים ומנהיגים דתיים, מיוסד על האוירה השולטת בעולם המוסיקה" - אחרת, הם עלולים להסתייג מיוזמה כזו, ולא לשתף איתה פעולה.

לקראת סיום תשובתו כותב הרבי כי "יש להאריך עוד בכל

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ח (1987) — בשבת דיבר הרבי בהתוועדות על כך שעניין הגאולה ופדיון השבויים שייך לא רק בישראל עצמם, אלא גם בחפציהם ובכליהם, ובפרט באלו השייכים לצדיקים - מכיון שגם בהם השתמשו לעבודת ה'. לכן, כששומעים על ספרים וכתבי יד של צדיק הנמצאים בגלות ובשביה, מצווה להשתדל ככל האפשרי לפדותם בהקדם. ביום שני שלאחר אותה שבת יצאה משלחת של חסידים לרוסיה כדי להשתדל מול השלטון הרוסי בנוגע להשבת אוסף הספרים של אדמו"ר הריי"צ. ¹ י"ט בטבת

1 התוועדות תשמ"ח, חלק ב, עמ' 214

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בסיוע חברי THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד